

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 31180/2023
07.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Лазар Вујошевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 6851/2022 од 12.09.2023. године, у седници одржаној 07.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 6851/2022 од 12.09.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 6851/2022 од 12.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 6851/2022 од 12.09.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П 19404/21 од 22.11.2021. године, у усвајајућем делу става првог и другог, исправљена решењем од 09.03.2022. године, којом је делимично усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати укупан износ од 140.000,00 динара и то: на име претрпљених физичких болова 80.000,00 динара, док је за износ преко досуђеног до траженог износа од 100.000,00 динара, захтев одбијен као неоснован; на име претрпљеног страха 60.000,00 динара, док је за износ преко досуђеног до траженог износа од 100.000,00 динара, захтев одбијен као неоснован, све са законском затезном каматом од 22.11.2021. године, као дана пресуђења, до исплате и обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 135.200,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном („Службени гласник РС“, број 72/11... и 10/23 - други закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. овог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади нематеријалне штете. По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни потреба новог тумачења права у погледу примене одредбе чланова 154, 173. 174. 192. и 200. Закона о облигационим односима, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, а код утврђења да је тужилац претрпео повреду приликом пада у канал који се налази у саставу комплекса војно медицинског центра „Шивара“, који је у власништву тужене. Врховни суд је оценио да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда и Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Нижестепене пресуде не одступају од досадашње праксе ни у погледу основа одговорности тужене, нити у погледу досуђених износа накнаде тужиоцу. Ревизијом тужене оспорава се оцена доказа и утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Уз ревизију нису приложене пресуде у којима је другачије одлучивано о истоветним или сличним ситуацијама, али и да има сличног идентитета не би се могло закључити да се ради о различитој судској пракси, будући да висина накнаде нематеријалне штете зависи од од утврђеног чињеничног стања и околности конкретног случаја.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 441. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете поднета је 13.12.2018. године, и прецизирана поднеском од 20.03.2020. године, а означена вредност предмета спора је 200.000,00 динара. Вредност побијаног дела правоснажне пресуде је 140.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то и ревизија тужене није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**